

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobců: a) X. X., narozený dne X
b) X. X., narozený dne X
oba státní příslušností X
oba t.č. v X
sídlem X

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města
Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2023 č. j. KRPA-203625-11/ČJ-2023-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

1. Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 30. 6. 2023 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2023 č. j. KRPA-203625-11/ČJ-2023-000022-MIG (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn žalobce a) za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013) (dále jen „dublnské nařízení“), přičemž doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce b) nebyl napadeným rozhodnutím zajištěn, byl však fakticky zajištěn se žalobcem a) a byl účastníkem řízení, a to na základě opravného usnesení žalovaného ze dne 10. 7. 2023 č.j. KRPA-203625-26/ČJ-2023-000022-MIG.

II. Obsah žaloby

2. Žalobci poukazovali na to, že žalovaný vycházel ze záznamů v systému EURODAC a z výpovědi žalobce, z toho dovodil, že podali žádost o mezinárodní ochranu v B. a že toto řízení stále probíhá. K tomu namítali, že v B. vědomě žádost o mezinárodní ochranu nepodali, pouze jim byly sejmuty otisky prstů poté, co byli zadrženi a převezeni do uprchlického tábora, byli nuceni požádat o dobrovolný návrat do země původu, když odmítli, začali se k nim chovat hrubě a nechali je podepsat dokumenty bez vysvětlení obsahu. Není tedy nijak podloženo, že žalobci požádali o mezinárodní ochranu v jiné členské zemi, není ani vymezeno, kdy tato skutečnost nastala, není splněna povinnost, že dané skutečnosti musí být dostatečně doloženy ve spisovém materiálu, správní orgán porušil povinnost důkladně posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, k tomu viz usnesení rozšířeného senátu č.j. 7 As 79/2010-150 ohledně posuzování překážek v předání.
3. Uvedli, že podle čl. 3 odst. 2 dublnského nařízení je žalovaný povinen do rozhodnutí explicitně zahrnout úvahu ohledně absence systémových nedostatků, a to i v případech, kdy rozhoduje o předání do státu, o němž se obecně míní, že má efektivně fungující azylový systém a vysokou úroveň dodržování práv žadatelů. Nelze totiž spoléhat na stálost informací v čase, u některých států je situace méně jasná. Dříve bylo za problematické považováno Řecko, nyní též Maďarsko, též u Itálie bylo poukazováno na nedostatky, nelze vyloučit že i u jiných států dublnského systému nastane situace, která bude činit předání nemožným. Žalovaný musí svou úvahu o tom, že nenastaly překážky ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublnského nařízení, do rozhodnutí promítnout, jinak by ztěžoval soudní přezkum a stavěl správní soudy do role nalézacích orgánů.
4. Namítali, že k zajištění lze přistoupit, jen pokud mírnější donucovací opatření nebudou dostatečně účinná, rozhodnutí o zajištění musí být proporcionální k poměrům žalobců, k tomu viz rozsudek Soudního dvora ve věci El Dridi, musí být dodržena též zásada subsidiarity, zajištění je nejzávažnějším zásahem do osobní svobody a lze aplikovat jen tam, kde je ho skutečně třeba, dle judikatury je cílem zvláštních opatření za účelem vycestování snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění (např. rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, bod 23). Měli za to, že žalovaný měl použít některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců, a to zejména s ohledem na délku trvání zajištění, žalovaný tuto možnost posoudil nedostatečně, rozhodnutí je paušalizované, důvodem zajištění je zde pouze to, že se žalobci nacházeli na území ČR nelegálně. Žalobci však zde nepáchali žádnou trestnou ani protiprávní činnost.

5. Uvedli, že zajištění je mimořádným opatřením, jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli, správní orgán musí po celou dobu postupovat v řízení aktivně směrem k vyhoštění žalobců, jinak zajištění přestává být oprávněné. Žalovaný je povinen též důkladně posuzovat skutečnosti, které by opakované zajištění odůvodňovaly, tyto musí být přesvědčivým způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Žalovaný operuje pouze s hrubými odhady časového horizontu realizace předání dle dublinského nařízení, žalovaný však při stanovení doby zajištění nezohlednil dostatečně zejména lhůty, kterými jsou státy dle uvedeného nařízení při žádostech o předání vázány. Žalovaný měl dostatečně zvážit dobu zajištění zejména u nezletilého, žalovaný stanovil dobu zajištění na 40 dnů, což však zejména ve vztahu k nezletilému nijak neodůvodnil, není tak jasné, jaké konkrétní úvahy vedly žalovaného k tomu, že předání žalobců bude možné realizovat ve lhůtě 40 dnů. Zdůvodnění prodloužení doby zajištění není dle žalobců dostatečně určité.
6. Namítali, že pokud by v době vydání rozhodnutí o zajištění či o jeho prodloužení bylo pravděpodobné, že jeho účel nepůjde naplnit ve stanovené době zajištění, bylo by rozhodnutí nezákonné. Domnívali se, že odůvodnění prodloužení doby zajištění je šablonovité, není z něj patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobců, ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění je tak rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
7. Požádali, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek, neboť pokud by tento odkladný účinek nebyl přiznán, trvalo by až do doby rozhodnutí soudu o žalobě zajištění žalobců, a tedy i neoprávněný zásah do jejich osobní svobody.
8. Shruli, že zajištění žalobců musí být neprodleně ukončeno z důvodu jeho neoprávněnosti a bezdůvodnosti. Žalobci navrhli zrušit napadené rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný poukázal na úpravu dle § 129 odst. 1, § 129 odst. 3 a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, sdělil, že žalobce a) byl dne 12. 6. 2023 kontrolován hlídkou Policie ČR na dálnici D1 společně s dalšími cizinci, nepředložil žádný cestovní doklad či povolení k pobytu na území ČR, lustrací v systému EURODAC bylo zjištěno, že dne 29. 5. 2023 podal žádost o mezinárodní ochranu v B., proto bylo vydáno napadené rozhodnutí a žalobce a) byl následně umístěn v X, žalobci b) nebylo vydáno rozhodnutí o zajištění, ale byl do zařízení umístěn společně s bratrem, kterého doprovází, na žalobce b) dopadá pouze ust. § 140 zákona o pobytu cizinců.
10. K žalobní námitce ohledně nejistoty co do vedeného řízení v B. a ohledně systémových nedostatků azylového systému uvedl, že žalobce a) bez cestovních dokladů a bez jakéhokoli pobytového statusu cestoval přes země EU, na území ČR se pohyboval bez víza či povolení k pobytu, z evidence EURODAC, kam jsou v rámci členských států EU vkládány daktyloskopické karty všech žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce a) byl z důvodu podání žádosti o udělení azylu dne 29. 5. 2023 daktyloskopován v B. K čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvedl, že dle obecně známých informací v B. dodržují standard ochrany lidských práv, ani z aktuálních informací nevyplývá, že by se tam vyskytovaly závažné systémové potíže či nedostatky s přijímáním cizinců. Tato země patří k ekonomicky standardním zemím, jde o demokratický stát s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o udělení

mezinárodní ochrany, podmínky přijetí žadatelů nenesou trhlin, nehrozí zde riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

11. Žalovaný též dostatečně odůvodnil nemožnost uložení mírnějších opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. K zajištění cizince musí být splněny čtyři podmínky; za první je kladen požadavek, že cizinec se na území nachází neoprávněně, což je v daném případě nesporné. Druhou podmínkou je existence platného a účinného předpisu EU, popř. bilatelární mezinárodní dohody, což je splněno dublinským nařízením, které má bezprostřední právní důsledky též v České republice. Za třetí musí být splněna objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku, a to dle některé ze skutkových podstat definovaných v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Za čtvrté musí být zhodnocena otázka, zda nepostačuje uložení mírnějšího prostředku ve formě zvláštního opatření za účelem vycestování. Jejich aplikace je vázána na předpoklad, že žalobci budou se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění, resp. předání vyhýbali (objektivní složka); podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření. U žalobce a) absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka, využití zvláštních opatření tak bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaný jasně vyložil, z jakých důvodů považuje uložení mírnějších opatření nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neuúčelné“ (objektivní složka). Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a) s ohledem na jeho pobytovou historii, kdy vstoupil na území ČR nelegálně, bez dokladů a za pomoci převaděčů, shledal existenci důvodné obavy, že výkon jeho předání bude zmařen, a proto namísto zajištění žalobce a) nemohl uložit mírnější opatření.
12. K délce trvání zajištění uvedl, že byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy předání, o přijetí žalobce a) musí rozhodnout dožádaný členský stát (B.), k čemuž bylo přihlédnuto. Příslušný správní orgán (Ministerstvo vnitra, OAMP, dublinské středisko) je povinen v této věci zjistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci předání, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Příslušný správní orgán musí požádat o převzetí nebo přijetí zpět do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď, dožadovaný stát je oprávněn provádět úkony k ověření, zda je příslušný k řízení o jeho azylu, přičemž musí odpovědět na žádost dožadujícího státu do dvou týdnů. Je tak zřejmé, že žalovaný stanovil dobu trvání zajištění odpovídající shora uvedenému dublinskému řízení.
13. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil, že při kontrole hlídkou Policie ČR na dálnici D1 byla dne 12. 6. 2023 v 1:16 kontrolována skupina 5 cizinců z X, kteří nedisponovali žádným cestovním ani jiným dokladem, mezi těmito cizinci se nacházeli též žalobci, sdělili své osobní údaje, uvedli, že měli namířeno do SRN, byl zadržen též jejich převaděč.
15. Součástí spisu je záznam ze systému EURODAC ohledně žalobce a) ze dne 29. 5. 2023, č. X a ohledně žalobce b) ze dne 25. 5. 2023 č. X.
16. V protokolu o podání vysvětlení dne 12. 6. 2023 žalobce a) uvedl, že jsou s bratrem státní příslušníci X, cestovali přes řadu států nelegálně za pomoci převaděčů, doklady odevzdal v Srbsku, neví, že je v České republice, cílem cesty je Německo, žádné ubytování v ČR zajištěno neměl, z X vycestovali asi před měsícem ilegální cestou do Evropské unie, neměl u sebe žádný doklad, za celou cestu zaplatil jeho otec, do Evropy odcestoval z ekonomických

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X

důvodů, v B. byl zbit a nechtěl tam zůstat, cestuje s bratrem, zbytek rodiny (rodiče, sestra) jsou v X, je svobodný a bezdětný, s rodinou je v kontaktu, na území ČR nemá žádné vazby ani ubytování, je zde poprvé, nemá žádný doklad totožnosti ani vízum, na dotaz k možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá tady žádné ubytování, nemá žádné peníze a nemůže složit žádnou záruku. Uvedl, že v Evropské unii o azyl nežádal, v B. mu byly sejmuty otisky prstů, chtěl požádat o azyl v Německu. Nedisponuje finančními prostředky pro pobyt a vycestování z ČR, chce do Německa, chce tam pracovat a studovat, je zdravý, nemá žádné nemoci, nemá žádnou překážku ve vycestování, chce odcestovat do Německa, chce být spolu s bratrem, se kterým cestuje. Obdobně vypovídal též žalobce b) dle protokolu o podání vysvětlení ze dne 12. 6. 2023.

17. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 12. 6. 2023 rozhodl o zajištění žalobce a) dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle dublinského nařízení. Doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů. Žalovaný zde aplikoval § 129 odst. 1, 3 a 4, § 123b a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dále článek 28 odst. 2, čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Žalobce b) formálně zajištěn nebyl, v odůvodnění však bylo reflektováno, že byl fakticky zajištěn se žalobcem a). Dále se soud obsahem napadeného rozhodnutí bude zabývat v souvislosti s jednotlivými žalobními body.
18. Ministerstvo vnitra oznámilo dne 15. 6. 2023 žalovanému, že byl v případě žalobců zahájen postup dle dublinského nařízení, v daném případě byla dne 15. 6. 2023 odeslána žádost o přijetí zpět do B., lhůta pro odpověď byla stanovena do 29. 6. 2023. Ministerstvo vnitra oznámilo dne 22. 6. 2023 žalovanému, že v případě žalobce a) B. dne 21. 6. 2023 přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím, na realizaci předání má Česká republika 6 týdnů, ohledně žalobce b) b. strana svou odpovědnost nepřijala a správní orgán má lhůtu 14 dnů k poslání nové žádosti; dublinské řízení ohledně žalobce b) tak stále probíhá.
19. Žalovaný usnesením ze dne 10. 7. 2023 č.j. KRPA-203625-26/ČJ-2023-000022-MIG opravil v napadeném rozhodnutí v jeho adresné části, že druhým účastníkem řízení je vedle žalobce a) též žalobce b) s tím, že v napadeném rozhodnutí byl z důvodu administrativní chyby uveden jako účastník pouze žalobce a), i když rozhodnutím byli zajištěni společně.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X

23. Předně soud konstatuje, že o zajištění žalobce a) bylo rozhodnuto dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to na základě zjištění, že požádal o mezinárodní ochranu v B. dne 29. 5. 2023. Nejedná se tedy o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců a ze správního spisu nevyplývá, že by bylo se žalobcem a) zahájeno řízení o správním vyhoštění. Veškeré žalobní námitky vycházející z předpokladu, že žalobci byli zajištěni za účelem správního vyhoštění, je tak třeba označit za zcela neopodstatněné. Stejně tak nemůžou být důvodné námitky žalobců směřující do nedostatečného odůvodnění prodloužení jejich zajištění, neboť napadené rozhodnutí je prvním rozhodnutím o zajištění žalobců a o jeho prodloužení se v něm nejedná.
24. Soud neshledal jako důvodné námitky týkající se nedostatků při zjišťování skutkového stavu ohledně podání žádosti o mezinárodní ochranu v B. Žalobce a) při podání vysvětlení uvedl, že v B. mu byly sejmuty otisky prstů, totéž uvedl žalobce b). Žalovaný poté provedl lustraci v systému EURODAC, ze kterého zjistil, že žalobce a) podal žádost o mezinárodní ochranu v B. dne 29. 5. 2023. Z tohoto záznamu nevyplývá, že by řízení o žádosti již bylo nějakým způsobem ukončeno. Nelze tak mít pochybnosti o tom, že žalobce a) požádal o mezinárodní ochranu v B. dne 29. 5. 2023 a toto řízení dosud ukončeno nebylo. Žalobce a) v žalobě namítal, že žádost v B. nepodal vědomě, na druhou stranu však uvedl, že v uprchlickém táboře podepsal určité dokumenty, jejichž obsah neznal, a rovněž, že mu byly sejmuty otisky prstů. Dané tvrzení tak není způsobilé vyvrátit zjištění ze systému EURODAC, že žalobce a) v B. dne 29. 5. 2023 žádost o mezinárodní ochranu skutečně podal. Obdobné závěry se týkají též žalobce b), který dle záznamu ze systému EURODAC podal žádost o mezinárodní ochranu v B. dne 25. 5. 2023.
25. K tomu je třeba uvést, že systém EURODAC byl zaveden nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013, o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (dále jen „nařízení č. 603/2013“). Systém EURODAC je důležitou součástí společné azylové a migrační politiky EU a tzv. dublinského systému, pomocí sdílení a porovnávání otisků prstů slouží k identifikaci žadatelů o mezinárodní ochranu, a tedy i žádostí o mezinárodní ochranu podaných v jednotlivých členských státech. Jedná se o standardní nástroj využívaný pro zjištění, zda určitá osoba již v jiném členském státě o mezinárodní ochranu požádala, a tedy i pro následné zodpovězení otázky, zda se v příslušném případě uplatní dublinské nařízení či nikoli. Z toho plyne, že využití databáze EURODAC z hlediska určení statusu žalobce a) (resp. též žalobce b) v dané věci bylo zcela dostačující, příslušná námitka žalobců ohledně nutnosti dalšího prověření je přitom zcela obecná, žalobci neuvedl žádné konkrétní kroky, které měl dle jejich názoru žalovaný v této souvislosti ještě učinit.
26. K námitce týkající se případných systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), který se opakovaně vyjádřil k míře, v jaké se správní orgán musí zabývat otázkou systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Základem je přitom rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-

29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, ve kterém soud uvedl: „Rozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (obdobně ve vztahu k nicotnosti viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, č. 319/2004 Sb. NSS, či ve vztahu k prekluzi práva vyměřit daň rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 33/2009 - 124).“ Rozšířený senát rovněž připomněl, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, ve věci N. S. a dalších), přičemž s ohledem na tuto zásadu má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Z rozsudku rozšířeného senátu pak NSS následně vycházel při posuzování právně a skutkově obdobných věcí (srov. např. rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, a rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19).

27. Stručně lze tedy podmínky, při jejichž naplnění se žalovaný nemusí v rozhodnutí o zajištění výslovně otázkou existence systémových nedostatků zabývat, vyslovené rozšířeným senátem shrnout následovně: (i) neuplatnění námítky systémových nedostatků v řízení před správním orgánem, (ii) správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům v příslušném členském státu nedochází, a (iii) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
28. Podle judikatury NSS je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému *a priori* vyloučené. Teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22).
29. V posuzovaném případě žalobce a) i žalobce b) při podání vysvětlení uvedli, že byli v B. zbiti, neuvedli však kým a za jakých okolností, nepopisovali, že by se jednalo o jednání ze strany státních orgánů či dokonce v uprchlickém zařízení. Žalobci pak na žádné systémové nedostatky azylového řízení v B. ve správním řízení nepoukazovali. Ani v žalobě žalobci nepoukazovali na systémové nedostatky v B. ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, žalobní námitka je formulována zcela obecně v tom smyslu, že žalovaný je povinen se

případnou existenci takových nedostatků zabývat. Nic konkrétního ohledně B. však netvrdili, ani neuváděli, že nechtějí být předáni do B. z důvodu nedostatků v jeho azylovém systému.

30. Soud tak k výše uvedenému konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí otázkou možné existence systémových nedostatků v B. zabýval s odkazem na čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, vycházel přitom z obecně známých informací, dle kterých B. dodržuje standard ochrany lidských práv, a z aktuálních jemu dostupných informací, ze kterých nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Konstatoval, že tato země patří nejen k ekonomicky standardním zemím, ale taktéž patří mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o mezinárodní ochranu, podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v daném státě nenesou trhlín, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Uvedl, že žalobce a) měl zůstat na území B. do doby ukončení jeho azylového řízení a nikoli svévolně opustit zemi a dle svého uvážení se pohybovat po jiných členských státech. Ve světle uvedeného měl žalovaný za to, že kritéria dle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení jsou ve státě, kam mají být žalobci předáni, naplňována.
31. Soud považuje uvedené odůvodnění za dostatečné, žalovaný s ohledem na daný kontext dostal své povinnosti zhodnotit otázku případných systémových nedostatků b. azylového systému. Soud k tomu doplňuje, že z rozhodovací praxe správních soudů, z úřední činnosti ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v B. docházelo k systémovým nedostatkům či že by zde byly dány pochybnosti o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, a to ani ve vztahu k nezletilým. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by žalobcům předáním do tohoto státu hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v tomto státě posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. B. patří mezi demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržuje standardy ochrany lidských práv, je obecně považováno za bezpečnou zemi původu.
32. Soud též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 7. 2020 č.j. 5 Azs 307/2019-22, dle kterého: „*Nejvyšší správní soud připouští, že odpověď na otázku existence systémových nedostatků azylového řízení v B. nebyla v minulosti vždy nepochybná; zejm. v období tzv. migrační krize během let 2015 a 2016, kdy byl v Evropě zaznamenán významně zvýšený počet příchozích migrantů, upozorňovaly mezinárodní nevládní organizace na problematickou situaci v B., jak je patrné např. z již citovaného usnesení zdejšího soudu č. j. č. j. 2 Azs 132/2017 - 45. Nicméně z pohledu uplatněných námitek stěžovatele a stavu věcí v době vydání rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění za účelem předání není možné vnímat B. jako zemi, do které by předání stěžovatele nebylo alespoň potenciálně možné. Situace v B. je jistě monitorována nejen nevládními organizacemi, ale i příslušnými orgány EU a UNHCR; stěžovatel však žádné jejich aktuální zprávy ke stavu azylového systému v roce 2018 či 2019 nepředložil. Systémovými nedostatky v B. se navíc Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, v již výše citovaných usneseních ve věcech sp. zn. 3 Azs 122/2017 a sp. zn. 2 Azs 132/2017, a dále též v nedávných rozsudcích ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019 - 19, a ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019 - 25 (tento rozsudek se navíc týká přímo stěžovatele, resp. dalšího rozsudku městského soudu ve věci prodloužení jeho zajištění). Od uvedené judikatury nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit, a proto se ztotožnil se závěry městského soudu, které na uvedené judikatuře do značné míry stojí. Zohlednil rovněž to, že stěžovatel brojí proti rozhodnutí o prodloužení zajištění, kdy dochází pouze*

k předběžnému posouzení možnosti předání do jiného členského státu EU.“ Ani Krajský soud v Brně pak v rozsudku ze dne 22. 1. 2021 č.j. 41 A 90/2020-37 neshledal problematickým předání žalobce v rámci dublinského systému do B.

33. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*
34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnil, z jakých okolností v případě žalobce a) dovedl vážné nebezpečí útěku, tj. z toho, že nedisponuje cestovním dokladem, nelze tak bezpečně ověřit jeho totožnost, požádal o azyl v jiném členském státě EU, avšak jeho území svévolně opustil a přicestoval do ČR, která mu měla sloužit jako tranzitní země na cestě do Německa, cestoval za pomoci převaděčů, v ČR pobýval neoprávněně, neměl žádné finanční prostředky, byl odhalen až činností policejní hlídky, sám sdělil, že nemá v úmyslu vrátit se do B. ani do domovského státu, k území ČR není ničím vázán.
35. S touto problematikou je spojena též otázka, zda v případě žalobce a) resp. žalobců nepřipadalo v úvahu namísto zajištění využití mírnějších opatření, tj. zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a §123c zákona o pobytu cizinců.
36. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
37. Žalovaný založil svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování na skutečnostech, že žalobce a) nedisponuje finanční hotovostí, a tedy ani prostředky ke složení finanční záruky, nemá v České republice hlášenou stálou adresu ani zde není ubytován, chce vycestovat do SRN, nemá na území žádný povolený pobyt, nemá žádné bydlení ani zajištěné ubytování či nájemní smlouvu nebo kontaktní adresu, byl hned po svém příjezdu do ČR zajištěn policejní hlídkou, všechny své věci má u sebe, chtěl hned odcestovat do Německa, nemá žádný majetek, nemá žádný cestovní doklad, nectí zákony ČR ani právní předpisy EU. Poukázal na to, že žalobce a) B. svévolně opustil, a to za využití služeb placeného převaděče, což vzbuzuje obavu, že nebude spolupracovat ani s orgány České republiky, bude se skrývat, případně vycestuje z území, a to i když nemá cestovní doklad ani oprávnění k pobytu.
38. Lze souhlasit se žalobci, že z hlediska hodnocení možnosti použití alternativních opatření je argumentace neoprávněným pobytem žalobce a) nepřipadná, neboť z podstaty věci se jedná o samotnou podmínku pro to, aby vůbec bylo možné uvažovat o zajištění žalobců (§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Vedle toho však žalovaný přihlédl k řadě dalších okolností, které jsou uvedeny výše, a ze kterých lze dle názoru soudu dostatečně dovodit, že uložení zvláštních opatření v daném případě nepřicházelo v úvahu.

39. Žalobní námitky týkající se možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování tak nelze považovat za opodstatněné, shora uvedené dílčí pochybení žalovaného, který mezi důvody pro neuložení zvláštních opatření uvedl též neoprávněný pobyt, není důvodem nezákonnosti daného posouzení, neboť ostatní konkrétní okolnosti žalovaný vyhodnotil správně a přezkoumatelně, a to z hlediska všech variant uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), b) c) a d) zákona o pobytu cizinců. Žalobci pak nijak nekonkretizovali, jaké zvláštní opatření by jim bylo možné uložit a na základě jakých skutečností. Nelze souhlasit s žalobním hodnocením, že žalobce a) na území ČR nepáchal protiprávní činnost, neboť v jeho jednání lze spatřovat řadu porušení právních předpisů – zejm. se nacházel na území ČR bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, nerespektoval povinnosti mu uložené dublinským nařízením, svévolně se pohyboval po schengenském prostoru.

40. Podle čl. 28 bod 3 dublinského nařízení *zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.*

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

41. Žalovaný při stanovení délky zajištění vyšel z omezení dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy zohlednil i to, že v případě cizince mladšího 18 let nesmí doba zajištění překročit 90 dnů, dále se zabýval předpokládanou složitostí přípravy předání, poukázal na to, že ministerstvo vnitra je povinno zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci předání, tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění, o přijetí cizince musí rozhodnout dožádaný členský stát EU, příslušný správní orgán žádající o převzetí je povinen podat žádost do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď, odpověď dožadovaného státu musí být učiněna do dvou týdnů, po této lhůtě nebo kladné odpovědi je příslušný správní orgán povinen dle čl. 28 dublinského nařízení přemístit osobu do dožadujícího členského státu, jakmile je to možné. Ze správního spisu vyplývá, že v době vydání napadeného rozhodnutí dosud nebyla podána žádost o přijetí zpět žalobců do B., ta byla ministerstvem vnitra podána bezprostředně poté dne 15. 6. 2023.

42. Výkladem citovaného ustanovení dublinského nařízení se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz rozsudky ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32, ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 - 36, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017 - 29, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018 - 72, ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017 - 64, či ze dne

18. 6. 2019, č. j. [8 Azs 112/2018 - 83](#)). Konkrétně v rozsudku 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32 uvedl: „Z čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li správní orgán dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí jednoměsíční lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu ani možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí šestitýdenní lhůty pro realizaci přemístění.“ V daném rozsudku se NSS zabýval otázkou, zda dublinské nařízení ve svém čl. 28 stanoví limity doby zajištění cizince a zda doba zajištění žalobkyně v délce 90 dnů tyto limity překračuje, shledal, že o zajištění žalobkyně bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o přijetí žalobkyně zpět do Maďarské republiky (kde již dříve podala žádost o mezinárodní ochranu), v této fázi však správní orgán mohl stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochrany. NSS dospěl k závěru, že žalovaný tuto lhůtu zjevně překročil a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností. V rozsudku ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 108/2019-35 pak k těmto otázkám NSS uvedl: „Promítne-li se výše uvedená do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět).“

43. V posuzovaném případě bylo zjištěno, že žalobce a) požádal o mezinárodní ochranu dne 29. 5. 2023 v B., následně byl dne 12. 6. 2023 zadržen v České republice, bylo rozhodnuto o jeho zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. O zajištění bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o jeho přijetí zpět do B., v této fázi žalovaný mohl stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc, neboť ještě nebyla podána uvedená žádost B., žalovaný tudíž v této fázi nemohl předjímat, kdy, popř. zda mu bude doručen souhlas B. s přijetím žalobce a) zpět. Uvedená maximální zákonná doba tak byla žalovaným respektována, žalovaný v této souvislosti nepochybil.
44. Je třeba konstatovat, že z formálního hlediska došlo napadeným rozhodnutím k zajištění pouze žalobce a), přičemž žalobce b) nebyl přímo osobou zajišťovanou, byl pouze příbrán jako účastník řízení. Jak však již dříve v obdobné věci vyslovil Ústavní soud (nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14), ačkoli napadeným rozhodnutím správního orgánu byl výslovně zajištěn pouze žalobce a), stejné účinky mělo toto rozhodnutí i na nezletilého žalobce b), neboť v jeho důsledku došlo k jeho umístění do X. Nezletilý žalobce b) byl tedy nucen sdílet stejný režim jako jeho bratr, došlo tím tedy *de facto* ke zbavení osobní svobody i žalobce b). Ke stejnému závěru dospěl i ESLP v rozsudcích ve věci *A. B. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 11593/12, ve věci *R. K. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 68264/14, rozsudek ve věci *R. M. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2017, stížnost č. 33201/14.
45. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2019 č. j. 8 Azs 112/2018-83 shledal, že: „Na zajištění dětí v imigračním kontextu jsou kladeny ještě přísnější požadavky než u zletilých osob

s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ta nad rámec výše řečeného požaduje, aby ke zbavení osobní svobody bylo přistoupeno jako ke krajnímu opatření na nejkratší nutnou dobu. Přítomnost dětí v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokážou, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout. Tento požadavek je obsažen i v čl. 11 přijímací směrnice, na který odkazuje čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III. Podle přijímací směrnice musí dále zajištění nezletilých osob trvat co nejkratší dobu a musí být vyvinuto veškeré úsilí o jejich propuštění a umístění do ubytovacího zařízení vhodného pro nezletilé osoby (viz nález ÚS sp. zn. III. ÚS 3289/14). Má-li být zásah do práva na rodinný život přípustný, musí mít zákonný podklad, sledovat legitimní účel a být ve vztahu přiměřenosti k danému účelu (nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2015 [sp. zn. I. ÚS 1587/15](#)). [Úmluva o právech dítěte](#) zapovídá svévolný zásah do soukromého života či rodiny. Není sporu o tom, že vztah mezi stěžovateli lze považovat za rodinný život. Stejně tak nelze mít pochyb o tom, že do rodinného života stěžovatelů bylo v důsledku jejich zajištění zasazeno, přinejmenším se stěžovatelé museli podrobit režimu Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová. Při hodnocení nezbytnosti a přiměřenosti zásahu je nutné zkoumat vyčerpání jiných alternativ k zajištění.“

46. Je třeba konstatovat, že žalovaný vycházel z toho, že napadeným rozhodnutím bude žalobce b) fakticky umístěn do stejného režimu, jako žalobce a), tedy do uzavřeného zařízení, což posuzoval v kontextu s čl. 3 Úmluvy; shledal, že žalobci budou společně umístěni do X, které je X, je k tomuto účelu uzpůsobeno, je zde zcela nový blok pro rodiny s dětmi, je zde dostupné vybavení pro péči o děti všech věkových kategorií i pro trávení volného času pro rodiny, otevřením nového bloku pro rodiny s dětmi dochází k minimalizaci viditelných bezpečnostních opatření, jsou k dispozici samostatné pokoje vybudované pro potřeby rodin, je dostupná lékařská péče pro dospělé i děti, je zajišťována školní docházka, je zde široká nabídka volnočasových aktivit, konkrétní podmínky v tomto zařízení žalovaný podrobně popsal na straně 9-10 napadeného rozhodnutí, přičemž toto zařízení shledal za vhodné. Není tak důvodná námitka, že by žalovaný přijaté opatření neposuzoval též z hlediska zásahu do osobní svobody nezletilého žalobce b), přičemž v posouzení žalovaného soud nedostatky neshledal. Městský soud v Praze podotýká, že X je vybaveno též pro pobyt zranitelných osob (viz rozsudky NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, publ. pod č. 3982/2020 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 Azs 461/2019-49, bod 27). K tomu je třeba poznamenat, že žalobce b) je již ve věku X let, tedy blížícím se dospělosti.
47. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný nedostatečně odůvodnil délku zajištění ve vztahu k nezletilému. Předně je v žalobě chybně uvedeno, že doba zajištění byla stanovena na 40 dnů, žalovaný však v napadeném rozhodnutí stanovil tuto lhůtu na 30 dnů.
48. ESLP ve své rozhodovací praxi (konkrétně, např. v pěti rozsudcích, které směřovaly proti Francii - rozsudek ve věci A.B. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 11593/12; rozsudek ve věci A.M. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 24587/12; rozsudek ve věci R.C. a V.C. proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 76491/14; rozsudek ve věci R. K. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 68264/14; rozsudek ve věci R. M. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2017, stížnost č. 33201/14), při hodnocení zajištění nezletilých v návaznosti na předchozí judikaturu posuzoval současně tři rozhodující faktory: věk dětí, způsobilost místa pro pobyt dětí a délku zajištění. V projednávaných případech byla přitom rozhodujícím faktorem pro závěry o porušení článku 3 Úmluvy zejména délka

zajištění. Doba, kterou stěžovatelé v projednávaných případech strávili v zařízeních pro zajištění cizinců, nepřesáhla s výjimkou jednoho případu deset dnů. Nejkratší doba zajištění byla v uvedených případech 7 dnů. Přičemž z rozsudku R. K. a ostatní proti Francii lze dovodit, že „krátká doba“, která by ve světle čl. 3 Úmluvy mohla obstát, by bylo 5 dnů, pokud by se vnitrostátní orgány aktivně snažily realizovat vyhoštění. Dále lze poukázat na rozsudek ze dne 13. 12. 2011, K. a ostatní proti Belgii, stížnost č. 15297/09, kdy stěžovatelé byli ve věku třináct, jedenáct a osm let a doba, detence činila čtyři měsíce, ESLP zde dovodil porušení čl. 3 Úmluvy, a to s ohledem na (a) nevhodnost detenčního centra pro děti, (b) děti byly zcela odděleny od otce, (c) jejich matka, která s nimi byla zajištěna v centru, nebyla s to o děti náležitě pečovat, (d) délku detence.

49. V daném případě však soud porušení výše uvedených požadavků neshledal. Jak je uvedeno výše, byla náležitě hodnocena způsobilost místa zajištění pro pobyt dětí, přičemž v tomto směru žalovaný nepochybil. V této souvislosti žalovaný hodnotil i délku zajištění, kdy přitom přihlédl i k tomu, že fakticky je spolu se žalobcem a) zajišťován i nezletilý žalobce b). Žalovaný však vycházel i ze skutečnosti, že žalobci nedisponovali cestovními doklady a vzal v úvahu i konkrétní kroky, které bude nutné učinit k realizaci předání žalobců do B., přičemž dobu zajištění stanovil jako dobu jednoho měsíce, ve které musí Česká republika podat žádost o přijetí zpět žalobců. Nelze tak souhlasit s tím, že by žalovaný při stanovení délky zajištění situaci nezletilého žalobce b) nezohlednil. V tom se posuzovaný případ významně odlišuje např. od případu posuzovaného v rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 9. 2022 č.j. 4 A 41/2022-30, kde nezletilý byl fakticky zajištěn se svým otcem na 90 dnů (tedy na dobu 3 x delší), přičemž žalovaný při jejím stanovení k postavení nezletilého nepřihlédl.
50. Soud pak z hlediska ochrany nejlepšího zájmu dítěte nepovažuje stanovenou délku zajištění 30 dnů za nepřiměřenou, v napadeném rozhodnutí byla dostatečně šetřena práva žalobců, a to z hlediska vhodnosti místa zajištění, jejich společného umístění, o což žalobce a) žádal, a možnosti vedení společného rodinného života.
51. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
52. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
53. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci ve věci neměli úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. července 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v.r.

samosoudkyně